

AZ ESZTÉTIKA FELTALÁLÁSA

Szécsényi Endre: *A modern esztétika feltalálása.*
Megjegyzések a brit esztétika kora modern történetéhez

Hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy tudásunk diszciplináris keretei változatlanok. Hogy például fizika, biológia vagy éppen művészettörténet réges régtől fogva léteznek. Nyilván azért esik nehezünkre elgondolni, milyen lehetett az emberi tudás biológia, művészettörténet vagy épp esztétika nélkül, mert nem tudjuk egykönnyen elhagyni a gondolkodásunk jól ismert kereteit, nem tudunk könnyedén megszabadulni azoktól a fogalmaktól, melyek között otthonosan mozgunk. Szécsényi Endre könyve viszont épp ilyen kalandra hív bennünket: végiggondolni, hogy milyen lehetett a művészetről gondolkodni az esztétika diszciplináris és fogalmi kereteinek létrejöttét megelőzően. Egészen pontosan, milyen lehetett a művészet fogalma az esztétika jól ismert történeti fogalmát megelőző pillanatokban.

A modern esztétika feltalálása már a címében is erős állítást fogalmaz meg: az esztétikát fel kell találni. Nem evidens, hogy miképpen, milyen fogalmakkal, milyen logikán keresztül tudunk a művészetről gondolkodni és beszélni, ahogyan az sem evidens, hogy egyáltalán lehet-e vagy épp kell-e a művészetről beszélnünk. A művészetrel való foglalatosság alakulása, fel- és kitalálása maga is történeti folyamat. Nem előzmények és következmények nélküli. Valamikor valamiért létrejön. Szécsényi Endre kitűnő monográfiája éppen ezt a pillanatot, a művészetről való rendszeres gondolkodás létrejöttének pillanatát szeretné megragadni a brit esztétika történetén keresztül. A könyv mindazok érdeklődésére számot tarthat, akiket érdekelnek a művészet, a művészetről való gondolkodás és beszéd formái, lehetőségei és feltételei.

Ha történelemről beszélünk, csábító az az elképzelés, hogy a történész legfontosabb feladata egy jelentősnek gondolt vagy vélt esemény, változás magyarázata lenne. Azoknak az okoknak a feltárása, számbavétele, amelyeken keresztül a történelem elvezet egy adott fordulóponthoz, amikor előáll valamilyen esemény, s ennek hatására bekövetkezik a változás. Csakhogy amennyiben így járunk el, önkéntelenül is visszavetítjük az adott eseményt, s annak következményeit a történelmi folyamat egészére, s célként tételezzük azt, sőt az adott eseményt az értelem- és jelentésadás legfontosabb instanciájaként működtetjük. Miközben – ennek ellentmondva – a saját tapasztalataink alapján magunk is tisztában lehetünk azzal, hogy egy adott történés, változás mennyire bizonytalan, mulandó, s nem kis mértékben véletlenszerű lehet. Hogy a későbbi magyarázataink hatására milyen jelentős mértékben változik meg, egyszerűsödik le, felejtődik el életünk egy korábbi

Gondolat Kiadó
 Budapest, 2024
 e-book

eseménye, annak részletei. Ha viszont nem akarjuk a történeti folyamatokat pusztán egy adott – célként tételezett – esemény s a hozzá kapcsolódó változás szemüvegén keresztül vizsgálni, kénytelenek vagyunk figyelni olyan tendenciákra, összefüggésekre és értelmekre is, amelyek nem egy adott változásban kulminálnak, nem azt magyarázzák és értelmezik. Nem vagy csak részben okai a későbbi evidenciáinknak. Ez a kétféle út – nevezük célszerű, *teleologikus* és nem-célszerű, *nem-teleologikus* történelemértésnek – a tudománytörténetre is igaz. Lehet úgy esztétikatörténetet írni, hogy egy adott végponthoz képest visszamenőleg próbáljuk rekonstruálni azt, hogy a későbbi evidenciáink hogyan jönnek létre, s lehet úgy is beszélni a művészetről való gondolkodás történetéről, hogy eltekintünk a későbbi nagy változások és evidenciák visszamenőleges céltételezéseitől. A XVII–XVIII. századi esztétikatörténetet lehet úgy nézni, hogy Kant felől, mintegy Kant-hoz tartva teleologikusan olvassuk, vagy pedig eltekintve a XVIII. század végére előálló közvélekedéstől, kísérletet tehetünk a maga gazdagságában feltárni azt a folyamatot, amit a későbbi evidenciáink – szükségszerűen – jócskán leegyszerűsítenek. Szécsényi Endre ez utóbbira vállalkozik. *A modern esztétika feltalálása egy nem-teleologikus esztétikatörténet kíván lenni.*

Szécsényi Endre olvasatában az esztétika „egy precedens nélküli új tapasztalati forma, amelyet fel kellett fedezni, vagy még inkább fel kellett találni”. Máshogyan fogalmazva, esztétikán az esztétika létrejöttének századai során nem elsősorban a művészetet érintő általános elméleti tudást kell értenünk, hanem egy olyan új – korábbiakban nem vagy így nem körülírt – emberi tapasztalatot, amely bár számos ponton kötődik a művészethez, mégsem elsősorban és kizárólag művészettapasztalat. Sokkal tágabb és gazdagabb ennél.¹ Ilyen értelemben sem teleologikus. Ez alapján lassan kezdjük megérteni, hogy a XVIII. század majd miért érzi adekvátnak a görög aiszthéziszt (az érzékelést, észrebevést) az esztétika leírására, másrészt hogy miben szűkíti le – torzítja el, felejt el – az esztétikát pusztán a művészet területére korlátozó későbbi művészetelmélet és ennek fogalmi az esztétika eredeti, XVII–XVIII. századi értelmét. Szécsényi Endre nem árul zsákbamacskát: egyértelművé teszi, nem hisz az autonóm esztétikában, s nem szeretné az autonóm esztétika történetét sem megírni. Amit önálló, autonóm – diszciplinárisan is többé-kevésbé elkülöníthető és elkülöníthető – esztétikán értünk, az nem az esztétika eredeti fogalma, hanem annak teleologikus leszűkítése. Egy XVIII. század végi vagy még későbbi, de legalább Kant utáni állapot visszavetítése. Ha egészen pontosan kellene fogalmaznunk, talán azt írhatnánk, hogy ez a könyv nem pusztán nem-teleologikus története egy nem-autonóm esztétikának, de leginkább „*proto-esztétika*”. Hiszen az esztétika modern fogalma maga is az autonómia igénye felől születik meg, tehát már maga az esztétika mint kifejezés is leszűkítő, és ennek a leszűkítésnek a teleologikus visszavetítésén alapszik. Számos, a kötetben tárgyalt szerző nem is használja, nem is használhatja az esztétikát mint kifejezést, hiszen legtöbbjük megelőzi a baumgarteni esztétikafogalom megszületését.

De hogyan nézne ki ez a nem-teleologikus, nem-autonóm proto-esztétikai tapasztalat? Egyrészt ez egy nem jól körülhatárolható, *heteronóm* – számos korábbi és későbbi diszciplinát, vagy éppen diszciplináris vakfoltokat érintő – *plurális* tapasztalat lesz. Ez a heteronóm és plurális tapasztalati mező a természet mindennapi tapasztalásától a művészetet át a teológiáig terjed. Olyannyira szerteágazó és nehezen követhető, hogy valójában nem tekinthető egyetlen kortárs vagy korábbi diszciplína adekvát tárgyának sem, az esztétikának mint művészetelméletnek pedig végképp nem adekvát tárgya. Ha végigtekintünk a tartalomjegyzéken, világosan látható ez a diszciplináris, sőt diszciplinákon túli sokaság, heteronómia és pluralitás. Így például olvashatunk Graciánról és a gustus spiritualisról,

¹ Ezért fogja Szécsényi ezt a tapasztalatot esztétika helyett „esztétikai”-nak nevezni, főnévként, ami magyarul némiképp szokatlannak tűnhet, de a szakirodalomtól egyáltalán nem idegen megoldás.

ami az ízlés szerteágazó – nem is elsősorban esztétikai, sokkal inkább szocializációs – problémája mellett számos teológiai problémát felvet, vagy épp Shaftesburyról és a *je ne sais quoi*-ról, ami legalább annyira szól világtapasztalatról, művészetéről és nyelvről, mint teológiáról vagy épp moralitásról, ahogyan az Addisonról szóló fejezet a sétáláson keresztül olyan diszciplinárisan rosszul vagy egyáltalán nem megragadható természettapasztalatot idéz meg, melyhez hasonlóval majd csak a kortárs, XXI. századi környezetesztétikákban találkozhatunk.² Vagy a Hutcheson-fejezetben esztétika és filozófia összeborulásának lehetünk tanúi, a Berkeley-fejezetben pedig esztétika és teológia összeszővődéséről olvashatunk. Ami közös ezekben a heteronóm és plurális tapasztalatokban, ezek leírásában, hogy egyik sem pusztán művészettapasztalat. Ahogyan az is közös, hogy egyik sem rendelhető pusztán egy adott autonóm diszciplinához. Sőt, az is közös – miként Szécsényi Endre írja –, hogy „az érzékinek és az érzék felettinek vagy spirituálisnak újfajta és szoros összekapcsolását” láthatjuk meg bennük, ezáltal pedig „a világnak (...) és benne az azt éppen megtapasztaló ember”-nek az „átalakulóban lévő”, „modern individuummá formálódó” „szubjektivitását” érhetjük tetten. Azaz végső soron ez a heteronóm és plurális tapasztalat érzékiség és értelem minden korábitól eltérő és szorosabb összekapcsolása révén új szubjektumot, kicsit egyszerűbben: más embert eredményez. Már ezért sem lehet csupán csak esztétika. S már csak ezért is jóval túlmutat egy klasszikus esztétikatörténet jelentőségénél.

Ezt a heteronóm és plurális, nem-teleologikus proto-esztétikai tapasztalati mezőt épp az egymást „keresztező” dimenziói jellemzik, olyan diszciplináris dimenziók, melyek folyamatosan át- és „felülírják” egymást. Szécsényi Endre így fogalmazza ezt meg:

„...»az esztétikai« feltalálását egy olyan új tapasztalati dimenzió megnyitásának gondoljuk el, amelynek síkja nem esik egybe az episztemológiai, morálfilozófiai, filozófiai antropológiai, teológiai stb. érdeklődés síkjaival. Ezek a további beszéd-módok mintegy merőlegesen állnak »az esztétikaira«: van metszéspontjuk, ahol összekapcsolódnak és össze is kapcsolják őket, de önmagában e közös felületek egyikének vagy másikának rekonstrukciója és bemutatása nem fedi le maradéktalanul az éppen születő »esztétikai« szféráját, nem tárja fel a benne rejlő teljes potenciált. Tehát mindig van valami többlet, amelyet egy (vagy esetleg egyszerre több) másik beszédmód felől kontextualizálva nem érünk el vagy nem értünk meg.”

Innen pedig már az is jól látható, hogy mi a fő nehézsége egy ilyen egymást keresztelő diszciplináris síkok közötti tapasztalati mezővel definiált proto-esztétikatörténetnek. A szerzőnek egyformán jól kell értenie mind episztemológiához, morálfilozófiához, mind antropológiához, teológiához stb. S bár ez igen nagy – már-már lehetetlen – feladatnak tűnik, Szécsényi Endre mégis jól állja a sarat, s egyre-másra fejt fel ezeknek a szerzőknek egy hagyományos (teleologikus avagy egydimenziós) esztétikatörténet felől láthatatlan dimenzióit. Egyformán otthon érzi magát mind episztemológiában, mind morálfilozófiában, antropológiában, teológiában, természetfilozófiában stb., stb. Ez a multi- és pluridisziplináris, sőt diszciplinakon túli jellege *A modern esztétika feltalálásának* az, ami miatt ajánlani tudjuk a legkülönbélebb érdeklődésű olvasóknak egyaránt: biztosak lehetünk benne, hogy mindenki megtalálja a maga érdeklődésének megfelelő dimenziót. Ugyanakkor épp e miatt az egymást keresztelő multi- és pluridisziplináris jellege miatt van nehéz helyzetben a recenzens is: maga sem ért a könyv minden részterületéhez egyformán. Avagy a

² Jó bevezetés a kortárs környezetesztétikákba Csuka Botond: *Természet, táj, környezet. A környezetesztétika kezdeteiről*. In: Cserhalmi Luca – Lendeczki Kinga (szerk.): *A természet visszhangja. Tanulmányok a természet esztétikai megközelítéséről*. Budapest, Kijárat – I.T.E.M. Alapítvány, 2024.

recenzió írója – ahogyan az olvasó is minden bizonnyal – válogatni kényszerül a számára közelebb s távolabb álló témák, dimenziók, diszciplináris síkok sokasága között. De talán ez nem is baj. Meggyőződésem, hogy ez az olvasó iránt támasztott szelekciós igény sokkal inkább Szécsényi könyvének gazdagságáról, s nem utolsósorban a téma összetettségéről árulkodik, s egyáltalán nem róható fel hibájául. Máshogyan fogalmazva, ez az új, egymást keresztező dimenziókkal rendelkező esztétikai tapasztalat más olvasót is feltételez. Olyan befogadót, aki maga is hajlandó újrendezni, sőt újraalkotni az eddigi tudását a művészetéről. Olyan olvasót, aki maga sem ragaszkodik az esztétika jól ismert fogalmi és diszciplináris kereteihez.

Számomra a legkedvesebb fejezet az Addisonról és a sétálásról szóló rész volt. Elsősorban azért, mert bár ez par excellence proto-esztétikai tapasztalatnak tűnhet, de közben a kortárs XX. század végi, XXI. századi esztétikákban visszaköszönő jelleggel is bír. Akár azt is írhatnánk, hogy legalább ennyire poszt-esztétikai tapasztalatnak is gondolhatjuk. Azért is gondolom ezt a fejezetet a kötet legfontosabb részének, mert itt tudja a szerző legteljesebben bemutatni az esztétikum feltalálásának mibenlétét: azt az új, heteronóm és plurális, egymást keresztező síkok közötti tapasztalati mezőt, amelyet az esztétika klasszikus fogalma majd jócskán leszűkít és kigyomlál. Szécsényi Endre ezt a tapasztalatot John Gay 1716-os szövege alapján a „sétálás művészetének” nevezi, Addison pedig a *Spectator* hasábjain majd többször is visszatér ehhez a tapasztalathoz. Szécsényi Ronald W. Hepburnt követve ahhoz is ragaszkodik, hogy itt nem a táj vagy a kert újfajta építészeti vagy tájkertészeti koncepciójáról van szó, ahogyan nem is a festőiség tájképként meghatározható új fogalmáról, hanem a környezet „performatív megéléséről”. A sétáló tapasztalata nem felel meg a klasszikus esztétikák szubjektum (befogadó) – objektum (műtárgy) szembeállításának. Olyan immerzív tapasztalat, ahol a befogadó maga is részévé válik a természetnek, behatol a tájba, elmerül benne. Szécsényi megfogalmazásában: „nem egy tárgy és szemlélője közti távolságtartó szembenállás, hanem inkább egyfajta bennfoglaltság”. Ugyanígy a sétálás nem írható le az esztétika jól ismert alkotó–befogadó distinkciója mentén sem: „a sétálás valami olyasmi, amit maga a sétáló hoz létre, ez a társ-teremtői hozzájárulás elengedhetetlen ahhoz, hogy a modern tájtapasztalat – a táj esztétikai megtapasztalása – létrejöhessen” – írja Szécsényi. Valamiféle kölcsönösség, reciprocitás működik a táj és az abba belemerülő sétáló között. És ugyanígy a sétálás nem értelmezhető a térben és időben rögzített egyetlen nézőpont felől sem: „nem lehetséges egyetlen *un point de vue*” – folytatja Szécsényi. Így pedig nem lehetséges a szilárd, rögzített, egyetlen külső nézőpontot feltételező kontempláció sem, vagyis a művészet befogadásának az antikvitás óta jól ismert klasszikus modellje. Azaz a sétálás nem pusztán esztétikai tapasztalat, de szilárd, rögzített, egyetlen nézőpont híján legalább ennyire idő- és tértapasztalat is. Ahogyan a sétálás nem is egyetlen érzékszervünkre hat (mint általában az egyes művészeti ágak), hanem valamiféle multiszenzoros érzékszervi kavalkád. Vagyis a sétálás olyan heteronóm és plurális tapasztalati mező, mely nem egy-, hanem sokdimenziós, dimenziók közötti, egyszerre tér- és időtapasztalat, látás, hallás, szaglás, tapintás és mozgás egyidejű szenzomotoros megtörténése. Olyan performancia, melyben már nem vagy csak nagyon rosszul rögzíthetők olyan megszokottak és evidensnek vélt pozíciók, mint például a belső és a külső, az én vagy épp a másik, a szubjektum és az objektum. Ha előveszünk a kortárs környezetesztétika szövegeit, például Hepburnt vagy Carlson,³ nagyon hasonló érvekkel és gondolatokkal találkozhatunk bennük. Azaz ezek a proto-esztétikai heteronóm és plurális, egymást keresztező síkok közötti tapasztalati mezőt leíró szövegek

³ Ronald W. Hepburn: *Contemporary Aesthetics and the Neglected Natural Beauty*. In: Bernard Williams – Alan Montefiore (szerk.): *British Analytical Philosophy*. London, Routledge & Kegan Paul, 1966; Allen Carlson: *Appreciation and the Natural Environment. The Journal of Aesthetics and Art Criticism*, 1979, Spring (Vol. 37, No. 3)

egy más nézőpontból legalább ennyire kortárs, azaz az esztétika klasszikus, műtárgyat és befogadót, egydimenziós művészettapasztalatot feltételező fogalmát meghaladó – nevezük így – poszt-esztétikáknak is tűnhetnek. Nemhiába vonja be Szécsényi maga is a kortárs környezetesztétikai szerzőket a sétálás XVIII. század eleji tapasztalatának értelmezésébe.

Addison mellett John Dennis a sétálás-fejezet másik főhőse (*Grand Tour*, 1688). Dennis kapcsán Szécsényi azt is bemutatja, hogy ez a plurális és heteronóm, multidimenzionális tapasztalati mező hogyan válik a fenséges újraértelmezésének közegévé, ez pedig hogyan vezet el egy átteologizált természettapasztalathoz.

„A befogadó mozgása, mint a tapasztalat fő jegye, egy olyan új észlelésmódot tesz lehetővé vagy enged kibontakozni, amelyben a sétáló vagy barangoló a természeti látványban és *nem* azon túl érintheti meg a transzcendenst.”

„A szemlélő-utazót sokkal inkább elnyeli ez az élmény, semmint felemeli vagy felszabadítja. Nincs nyugvópont vagy végcélként felfogható kilátó, a perspektíva szükségképp és folyamatosan változik. Ahogy a hegyen való átkelés kibomlik az időben, a térbeli dimenziók kétségbeejtően bekebelezik és »agyonnyomják« az utazót...”

Vagyis a proto-esztétika heteronóm és plurális, multidimenzionális tapasztalata ezekben a szövegekben már egyértelműen a fenséges tapasztalatává válik. A felfoghatatlan bőség és nagyság, az ebbe való „megrázó örvényszerű bevonódás” „felkavaró élménye” pedig ugyanúgy, mint a fenséges jól ismert elméleteiben, ráirányítja a figyelmet az ember világban elfoglalt helyére, ezen keresztül pedig elvezet az individuum modern kori újraértelmezéséhez is. Szécsényi Endre könyvének egyik fontos érdeme – a sajátos esztétikai tapasztalat pluralitásának bizonyításán túl – épp a fenséges következetes és sok esetben megvilágító erejű tematizációja. Az, hogy az „esztétikai” s annak tapasztalata nem pusztán jóval tágabb, mint a művészet tapasztalata, de ráadásul – a fenségesen keresztül – olyan alapvető filozófiai és filozófián túli kérdésekbe is képes beleszólni, mint például a szubjektum öntapasztalata:

„Mintha a modern esztétika azzal kezdődne – a jelen példában a végtelen mint mérhetetlen akkor válna fenségessé –, amikor az a bizonyos beleveszés nem a véges jelentéktelenségünk kétségbeejtő egzisztenciális tapasztalataként merül fel, mint leghíresebben Pascalnál, hanem mint egy lehetséges új érzéki-spirituális megéltése a világnak és újfajta szemlélete a teremtőjének, amit *csak* a képzelőerő tesz lehetővé számunkra ebben a kóborlás-barangolós formában.”

ZSOLNAY NEGYED

feb
26
20⁰⁰

TONY LAKATOS

-PÉCS-SEOUL-
CONNECT

e78.hu

ZSOLNAY NEGYED - E78

METRONÓM
JAZZ KLUB

ZSOLNAY
ÖRÖKSÉGKEZELŐ
NKFT.

PÉCS

KULTURÁLIS ÉS INNOVÁCIÓS
MINISZTERIUM

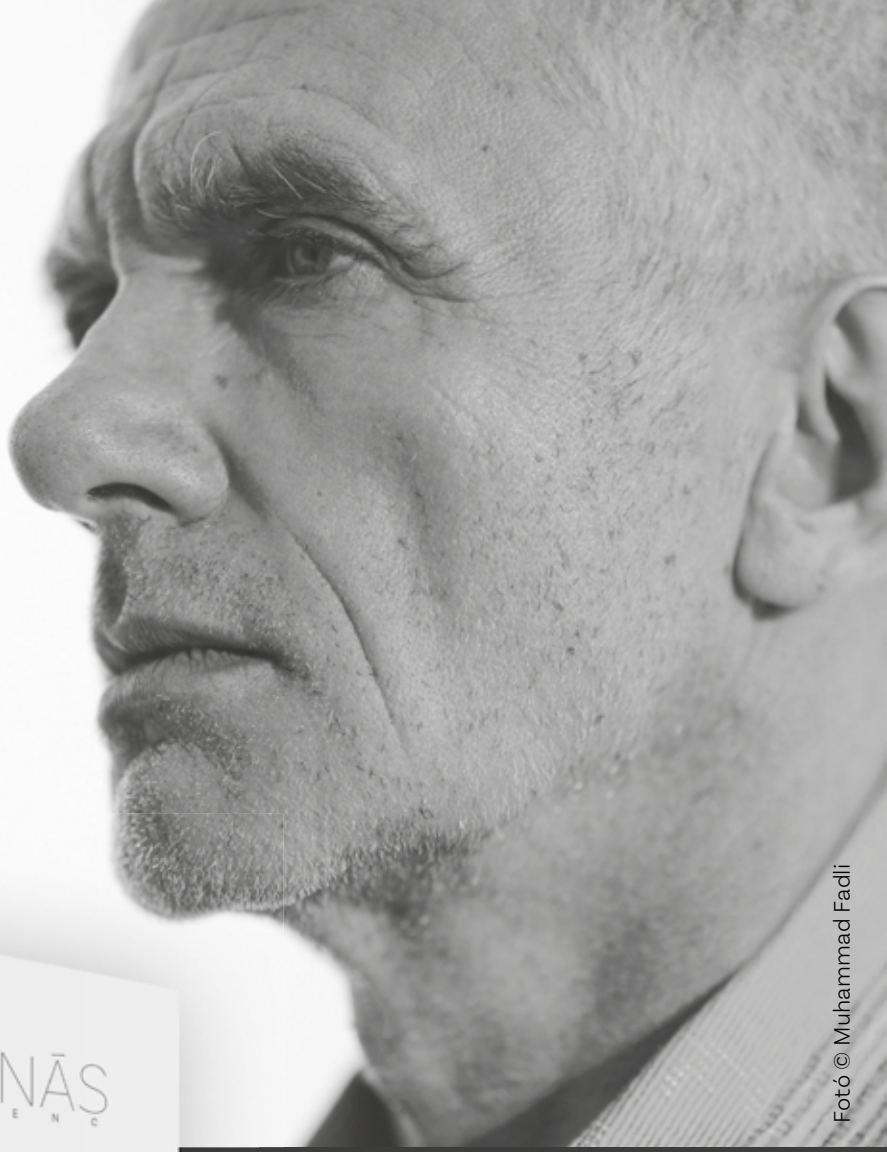

PÉCSI SÖR
PÉNYÜM LÁSZLÓ

PAPPAS
REAGÉLÓKÖZÖSSÉG

A *KILENCEDIK* című regény új kiadásával indul februárban és még ez év őszén új regénye megjelenésével folytatódik **BARNÁS FERENC ÉLETMŰSOROZATA** a Jelenkor Kiadónál.

Teljes körű nyomdai, reklámpari tervezés és kivitelezés

ÖN MEGÁLMODJA, MI KINYOMTATJUK!

www.nyomdaiotletek.hu

TANÁRI DIPLOMA AKÁR 2 FÉLÉV ALATT!

RÖVID CIKLUSÚ TANÁRI MESTERKÉPZÉSEK
MÁR ALAPKÉPZÉSBEN SZERZETT OKLEVÉLLEL IS.

A Pécsi Tudományegyetem Bölcsész- és Társadalomtudományi Kara várja a tanári szakma iránt érdeklődőket, vagy a szintet emelni kívánókat. A rövid ciklusú tanárképzésben, valamint a 2 féléves szaktanár képzésben akkor is állami ösztöndíjas képzés keretében folytathat tanulmányokat, ha a rendelkezésére álló 12 államilag támogatott félévet már elhasználta. A rövid ciklusú tanárképzés államilag támogatott félévei nem számítanak bele a 12 államilag támogatott félévbe.

BA DIPLOMÁRA ÉPÜLŐ KÉPZÉSEINK:

- ✦ angol nyelv és kultúra tanára
- ✦ francia nyelv és kultúra tanára
- ✦ horvát nyelv és kultúra tanára
- ✦ könyvtáros tanár
- ✦ latin nyelv és kultúra tanára
- ✦ magyar nyelv és irodalom szakos tanár
- ✦ mozgóképkultúra- és médiaismeret-tanár
- ✦ német nyelv és kultúra tanára
- ✦ olasz nyelv és kultúra tanára
- ✦ orosz nyelv és kultúra tanára
- ✦ romológiatanár
romani/beás nyelv és kultúra tanára
- ✦ történelemtanár

PÉCSI TUDOMÁNYEGYETEM
BÖLCSÉSZET- ÉS TÁRSADALOMTUDOMÁNYI KAR

A jelentkezéssel kapcsolatban felmerülő kérdések esetén keressék bizalommal felvételi referensünket, Galamb Esztert a btkfelvi@pte.hu e-mail címen keresztül.

KEDVES JELENKOR-OLVASÓ!

TÁMOGASSA

A JELENKOR FOLYÓIRATOT,

a kortárs magyar irodalom
meghatározó műhelyét!

Újra felajánlhatja személyi jövedelemadója 1%-át a Jelenkornak,
amellyel hozzájárul lapunk működési költségeihez.

Kérjük, hogy idén is támogassa adójának egy százalékával
a Jelenkort. Amennyiben úgy dönt, hogy hozzá kíván járulni a lap
fenntartásához, csatolja adóbevallásához a „Rendelkező nyilatkozat”-ot
a megfelelő módon.

Köszönettel:

A Jelenkor szerkesztői

Adatok:

JELENKOR ALAPÍTVÁNY

7621 PÉCS, SZÉCHENYI TÉR 7-8.

ADÓSZÁM:

18308884-2-02

A PÉCSI NEMZETI SZÍNHÁZ FEBRUÁRI MŰSORA

Fotó: Cseri László

NAGYSZÍNHÁZ

A HÖSTENOR

1. szombat · 17.00
Steinhardt és Lang bérlet

2. vasárnap · 19.00
Uray Tivadar bérlet

NYOLC NŐ

4. kedd · 19.00

A KIRÁLY BESZÉDE

5. szerda · 19.00 *

6. csütörtök · 19.00

VÍZKERESZT VAGY AMIT FORGATTOK

7. péntek · 19.00
Mendelényi Vilmos bérlet

ANCONAI SZERELMESEK 2.

8. szombat · 19.00
Latinovits Zoltán bérlet

9. vasárnap · 17.00
Mester István bérlet

11. kedd · 19.00
Szabó Samu bérlet

12. szerda · 19.00
Szendró József bérlet

28. péntek · 19.00

Pécsi Balett:

A HÁROM TESTŐR

– AVAGY A KIRÁLYNÉ NYAKÉKE

14. péntek · 19.00
Sipos László bérlet

15. szombat · 19.00
Somlay Artúr bérlet

KOLDUSOPERA

22. szombat · 19.00
BEMUTATÓ · Premier bérlet

23. vasárnap · 19.00
Uray Tivadar bérlet

25. kedd · 19.00
Faludy László bérlet

26. szerda · 19.00
Szendró József bérlet

KAMARASZÍNHÁZ

UTÁNKÉPZÉS ITTAS VEZETŐKNEK

2. vasárnap · 15.00

ROZSDA LOVAG ÉS A KÍSÉRTET

4. kedd · 14.00

5. szerda · 14.00

6. csütörtök · 14.00

VAKNYUGAT

15. szombat · 19.00
BEMUTATÓ

16. vasárnap · 17.00

18. kedd · 19.00

19. szerda · 19.00

21. péntek · 19.00 *

Pécsi Balett:

ÓZ, A NAGY VARÁZSLÓ

25. kedd · 10.00

25. kedd · 15.00

EMIL ÉS A DETEKTÍVEK

26. szerda · 15.00

27. csütörtök · 15.00

DÉLVIDÉK

28. péntek · 19.00
MESZK Zártkörű előadása

N. SZABÓ SÁNDOR TEREM

JÚLIA - PÁRBESZÉD A SZERELEMÉRŐL

6. csütörtök · 19.00

AUDIENCIA

20. csütörtök · 19.00

22. szombat · 19.00 *